

Могила незнаного бійця

Юрій Липа

I

Лице моє закрите, я є Жертва.
Приходжу й дарую, рятую і живлю.
Не ті є найважніші, що говорять,
Не ті є найважніші, що названі.
Нас, неназваних, мовчазних, Господь
Утверджує й провадить, і ми чиним.

II

Голос:
- Могило Незнаного Бійця,
Що впав в Україні, -
Я приношу смутні серця
І мій розпач гнівний;

Забагато підлих днів
Облягає душу самотню, -
Де ж ти, що впав, що горів, що вів,
Поручнику, свою сотню?

Де ж ви, дитячі ручки жінок,
Що підпалювали аmunіцій склади,
Що лиш усміхом мужності потік
Перемінювали в водоспади?

Де ж ти, що за Нових Людей
Упав під кулями, повстанче?
ОбізвітьсЯ до мене, крізь людський глей,
Крізь м'ясо самиче і самче!

ОбізвітьсЯ в червоній імлі життя
Ви, прегарні блискавки смерті,
Невже ви - мертві,
Питаю я?

Одповідають голоси:
- Ні, це - мертва, людино, твоя

Безнадійна, вбога надія, -
Ми - саме життя, земля, буття,
Не тліємо - вієм,
Ми - істота днів, ми - Дія!

Ми в надлюдській напрузі,
У кривавій тузі
Перейшли Поріг,
Але вічно над вами, тобою
Сурмить наш ріг.

Ріг сурмить:
- Там, де сталася смерть, - там станем,
Там, де слово криваве "Слава!",
Нерухомим табором станем,
У польоті затримані станем,
Щоб ісповнитись - вами!

Жаден крик не пропав в порожнечі,
Жаден зойк - Україно -
Ті слова зависли - предтечі,
Ті зачини - зариси Речі,
Що гряде невідмінно.
(1936)